

UČÍM RÁDA – oslavila jsem narozeniny a přišel nový pracovní projekt. Z kočovné "umělkyně" se stala i kočovná "úča".

{jathumbnail off}

Nedaleko Prahy v jedné útulné hospůdce seděla parta vesele vyhlížejících posluchačů. Páteční podvečer, sklenička vína, úsměv na tváři, vtípek v koutku... Kdo jsou ti interaktivní, společenší, pozitivně naladěni exhibicionisté? Ptala jsem se po první sérii písní našeho koncertu. Po druhé sérii, kdy jedna z přítomných tančila napříč hospodou, zatímco ostatní dramaticky bušili do stolu a zpívali písně, jejichž slova vůbec neznali, mi to bylo jasné. Kdo by se mohl předvádět během koncertu ještě více než placení umělci? Neplacení učitelé! Zeptala jsem se tedy a byla to trefa do černého.

A bylo nám tam všem tenkrát spolu dobře, protože vrána k vráně sedá... A při tom oboustranně dojemném přiznání – jsme učitelé – je hned napadl zvědavý dotaz, zda takhle CaféBaret kočuje republikou a hraje i v tak zastrčených vesnicích, jako je ta jejich. A nás hned napadlo, že právě ta koncertně méně významná pódia jsou často jaksi lidsky blízká a že takové hudební kočování je i poznávání – nových prostorů, lidí, situací, zvyklostí. Jsou to nasbírané zkušenosti, které se pak často zúročí na místech hudebně významnějších.

A já jsem u té kočovné myšlenky ještě chvíli zůstala a rozvíjela ji jiným směrem. Zdálo se mi, že takové kočování by bylo užitečné i v rámci našeho školského vzdělávacího systému, který je stále tak trochu uzavřený a ztuhlý. Možná i my, učitelé, jsme trochu uzavření na vlně vlastního neomylna, a ztuhlí z obávané kritiky nově příchozích – kolegů, inspektorů, rodičů. A i když se v posledních letech věci pohnuly kupředu, pravdou zůstává, že školství v ostatních evropských zemích je v tomto ohledu stále napřed.

Bylo by určitě užitečné občas navštívit hodiny jiných pedagogů, v jiných školách, projít různými

Kočovní úča - Broumovsko

Napsal uživatel Eva Kroupová (kudrnatě žensky)
Čtvrtek, 21 Březen 2019 04:38

stupni vzdělávání – od školek až po střední školy, sledovat žáky, kteří mají specifické potřeby, přímo v jejich škole, vyjet do zahraničí atd. Takové nakouknutí do reality z vakua třicetileté rutiny by přineslo nový vítr do plachet mnohem více než státem dotované teoretické semináře – Jak správně na výuku.

A do toho kočovného rozmýšlení přišel zajímavý návrh pro mě – učit na desítky regionálních škol a školek. Učit děti, učit učitele a také se učit od ostatních učitelů i dětí. Takže děkuji nabídce MAS Broumovsko a jedu – sbalím si svůj kouzelný kufr plný hudebních hrkátek a třeště se...

A nevím, zda až oslavím za dvacet let narozeniny, bude ze mě zasloužilá umělkyně a pedagožka v jedné osobě, co učila všechny a všude. Ale ve školství bych chtěla zůstat do té doby, co si budu říkat – UČÍM RÁDA.

Foto Jan Mudra

.pagenavbar{z-index: 0;}

[zpět na článek](#)